

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Šserbske njedželske kopjeno.

Wubawa šo kóždu šobotu w Smolerjež knihcizšcžerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

11. njedžela po šwjatej Trojizny.

Šap. štutki 10, 25—33.

W šczenju na džěnknišcu njedželu praji Šbóžnik:
„Šchtóž šo šam powyškuje, budže poniženy; a šchtóž šo šam ponižuje, budže powyšcheny.“ Š tym wošnamjenja wón ponižnosć jako wošebity počink, kotryž šebi wot šchěšcžijana žada. A šwjate pišmo pschězo šašo napomina k ponižnosći pschěd Bohom a čłowjekami. Džěńka mamy dweju mužow: Pětra a Kornelija, klž štaj pschillad teje ponižnosće, kotruž mamy wopokasacž pschěd Bohom a pschěd čłowjekami.

1. Pětr šjewi prawu ponižnosć pschěd čłowjekami.
2. Korneliuš šjewi prawu ponižnosć pschěd Bohom.

1. Korneliuš, klž běšche wyschšči móšta w Šasariji, je wošobny, nahladny Romšči. Wón běšche drje póhan, ale pobožny, bohobojašny muž. Wón je po Pětra póšlat a Pětr k njemu šastupi. Šdnyž Pětr šastupi, padže Korneliuš k jeho nohomaj. Wón šebi myšli, šo je jemu jako póšlej Božemu tajku čžěšć winojty. Ale Pětr jeho pošběhny a praji: „Štawaj, pschětož ja šym tež čłowjek.“ Šo je prawa ponižnosć, kotraž w kóždym šobucžlowjeku, šajlejež wěry tež je, bratra widži. Wona pak bě něhdy pola Židow jara žadna, klž mějachu wschitkich póhanow ša njecžistych, šo do jich domu njestupichu. Šež Pětr je ju šalle nawuknyčž dyrbjal (šcht. 28.) — žadna tež pola póhanow;

pschětož romšzy šhěžorojo šebi žadachu, šo by šo lud k nim modlił. A tale ponižnosć je džěńka hišcžě žadna. Šamž šo pošběhuje a žada šebi, šo šo katholicšzy šchěšcžijenjo pschěd nim poklonuja. Njěje pak tale hordosćž tež šrijedža mješ nami? Niz jeno pola wyšokonarodžěnych, klž šebi myšla, šo jich šemjanski narod wyschě druhich čłowjekow wušběhuje, tež na kóždej wšy ju namakašch, šdnyž bohaty rycžekublet abo wobšedžet na šhěžkarja, klž ma kruwicžku, hordže dele hlada. Šot Pětra móžemy prawu ponižnosć nawuknyčž. Wón w Korneliju póhana wjazy njewidži, pola kotrehož mohł njecžisty byčž, niz teho Romškeho, t. j. štam wot Židow hidžěneho luda, ale čłowjeka, šajklž je šam. Šy njemóžemy šwontowne wschelatosćž mješ čłowjekami wotštronicž, ale my šabycž njěšměmy, šo šmy pschěd Bohom wschitzy runi, čžškami hřěšchizy, teje šameje hnadny potrebni. Šaj, njěšabudžmy, šdnyž pschěd druhim čłowjekom štejmy, Pětrowe šłowo: „Ša šym tež čłowjek.“

2. Šcht. 30—33. Šy widžimy, šo je Korneliuš jeno po mjenje hišcžě póhan, niz pak we wutrobje. Še wobšhadže še Židami je wón teho jěneho Boha pošnal a pyta šebi jeho špodobanje dohnyčž; wón šo pošči, wón šo modli, wón čžini štutki šmilnosćž. A šo je jeho pobožnosćž čžista, widžimy na tym, šo Bóh tón šnješ, klž wutrobny šnaje, jemu wotmolwjenje da. Šcht. 30. 31. Korneliuš je potajkim Božu hnadu a špodobanje namakał. Wón pak dyrbi hišcžě po Pětra pošlacž; wón to čžini a žedžiwje na njeho čžaka, šo by šlyšchal, šchto ma jemu wot Boha

prajicž. Scht. 32. 33. Schtu pať dyrbi hiščeže Pětr? Schtu Korneliušeji hiščeže pobrachuje?

W našim dženšnišim sczenju (Luf. 18, 9—14) mamy farijejskeho, kiž je šo kaž Korneliuš modliť, pošcziť, jaľmožiny dawal. Tón je s tym jara spoťojom, šo šamo Bohu dźakuje: Ša šo tebi dźakuju, Božo, šo nješkim jako drusy ludžo. Korneliuš nawopať hiščeže spoťojom njeje, wón wě a čuje, šo jemu to najlěpsche hiščeže pobrachuje. Scht. 33. W tym šjewi šo ta prawa ponižnosć psched Bohom. Kať wjele mamy my to hiščeže wutnyč! To je něšcto rjane, hdyž je čłowjet we šwojich wobštejnosćach spoťojom a na wyschšche njehlada. Wono pať je tež hrěšna, straschna spoťojnosć — t. j. šam se šobu spoťojom byčž, hdyž šebi kšesćijan rěčži: Šajkiž šym, tajki šym prawy a dobry, šcto móže mi hiščeže pobrachowacž? Kať wjele tať myšli! Doťelž šu kšesćieni, konfirmowani, doťelž porjadnje ke mšchi a k spowjedži křodža, porjadnje něšcto ša škutki kšesćijanšeteje lubosće wopruga, doťelž šu dobri nanojo, šwěrne maczerje, pošlušni poddanjo a šwontownje čžestne žiwjenje wjedu, šebi žaneje dalscheje štarosće wo šbože šwojeje dušche nječžinja. Šich šamošpoťojnosć šo potom najbóle šjewi, hdyž čžezke domachpytanye na nich pschindze. Šotom šo prascheja a škorža: Ach, Šnježe, čžehodla šy ty nam to čžiniť? Š čžim šym ja to šašlužil? Čžehodla mam ja runje čžetpicž? Šim pobrachuje ta prawa ponižnosć psched Bohom. Našch Šbóžnik křutne šłowo wurěčži: Šdyž šče wšchitko čžinili, šctož šče čžinicž winoježi, šče wy njeužitni wotročžy. Šwoje pobožne kšesćijanšete žiwjenje, mój kšesćijano, ma šwoju čžesć, twoji šobucžlowjekojo tebe w tym čžesća a lubuja, ale psched Bohom šo teho křwalicž nješměš, hdyž čžesć woprwadže ponižny byčž. Šawol njech je tebi s pschikladom: Niz jako bych ja hižom šapschijať abo hižom doťonjany byl; ja honju pať ša tym, hacž bych jo šapschijať, jako tež ja wot Šhryštuša Šesusa šapschijaty šym. Korneliuš, kiž pschi šwojich jaľmožinach a dobrych škutkach k Pětrej rěkne: „My šmy něť wšchitzy psched Božim woblicžom, šo bychmy šlyšcheli wšchitko, šctož tebi wot Boha je roškasane, njech nam pucž pošasuje k prawej ponižnosći psched našim njebješkim Wóťom. Psched Bohom a jeho šłowom šhibujemy šo we hlubokej ponižnosći a k šwojemu Šbóžnikej šhladujemy w nutrnej modlitwje. Šamjen.“

Ponižnosć.

Šłób: Wšchitzy ludžo wotšal čžahnu —

Psched Bohom šo ponižujmy,
Čžesćmy jeho Majestosć;
Modlo čžłowšku njemóž čžujmy,
Šwoju šłabosć, wotwišnosć.
Dary wšchě, kiž wužiwamy,
My psches Božu ščezedrosć mamy;
Wšcho je hnada njebješta,
Nicžo nješkimy bjes Boha.

Mudrosć, šylnosć, šamožitosć
Njech šej ničto nješwali;
Šeno šhwalbna šłomjenitosć
Bohu šhadžeji we dušchi.

Šaj, njech mudry, šylny šhwalo,
Ponižnosće wopor palo
Š dźakom na to špomina,
Šo ma wšchitko psches Boha.

Ponižnosć šo w dušchi budži
Tež psches hrěšnu šłazenosć;
Pschetož hrěch naš tama, šudži,
Křěčži naš dla winow došć.

Duž psched šwjatym Bohom wšdawa
Duch šo šašlužby a prawa,
Šokornje šo haťbuje
Tajkeji njeđostojnosće.

Ponižnosć tež w štamje hnady
Wšchitkim jara nušna je;
Šsu-li špofucžene padny,
Dožpi dušcha šwječenje.

Dha njech šwěru pošnawamy,
Šo tón škutk wot Boha mamy;
Našcha móž to nišdy njeji,
Pschindžemy-li k Šesuseji.

Šnadne možy šu, o dušcha,
Bože dary we tebi;

Duž čžesć jeno Bohu šłuscha
Ša wšcho, šctož ty dopjelni.

Pschi wšchěm pať šmy hiščeže šłabi
A šty šłóšcht naš štajnje wabi,
Šad naš k padu pschinjěšł by,
Šo šmy žadni pomožy.

Duž dha s wyškosće dele!
Šložmy šo po Šbóžniku;
Tón nam špožčži možow wjele
K pobožnemu žiwjenju.

Šeli čžemy křonu došć,
Mamy šhudži, nišy wostacž;
Budžmy tudny ponižni,
Tam naš hnada powyšchi!

K. A. Fiedler.

Košti junu do njebješkeho kralešwa pschindu?

Našch Šbóžnik ras pschi jeneji šładnosći džesche: „Šeli šo šo njewobročicže a njebudžecže jako džěčži, dha do njebješkeho kralešwa nješchindžecže!“ Kať prawje je tón Šnješ rěčzał, se ščžehowazyh šhonjenjom widžišch, kiž je jena wučerka čžinika a napikała.

Šas powjedach, tať wona pišche, psched džěčžimi wo Šesusewjej lubosći k nam a šmjercži ša naš. Wón je wšchu šwoju njebješku křašnosć a šwoje žiwjenje našche dla dať. Duž pať mamy tež my jemu k lubosći najwjetšchi wopor pschinjěšć. Našajtra šetkach jeneho s tyh šchulerjom, kotrymž běch to powjedaka. Wón šhwatašche a mějesche paket pod pažu. „Šdže dha čžesć, Šhorlka?“ šo woprašach. „Do žyrkwe“, bě wotmolwjenje. „Šcto dha mašch tam čžinicž?“ „Ša wšchacž čžyť rad Šbóžnikej něšcto daricž“, wón wotmolwi a pošasa pschi tym na šwój paket, „ale pschezo je žyrkej šacžinjena.“

Ša džěch s nim, dach šebi žyrkej wotantnyč a tón hólčť pošoži šwój paket na wotkar a woteńdže rucže, šo ani junkrěčž njewohladawšchi.

Šdyž bě s žyrkwe, štipich k wektarjej, wocžinich paket a namakach w nim jeho — konika. Ša nim bě wón wišal, w nožy bě wón pschi jeho šłóžku ležal a jeho — to najlubšche, bě Šbóžnikej woprowal. Ša šym konika potom hodny jenemu šhudemu džěšću dala — a tať je drje konik tón prawy pucž namakal. Šutón wopor pať drje bě temu pjenježkej runy, kotryž bě ta šhuda wudowa do šaščeža psched templom pošožila.

Abu drugi pschiklad: Pod jenyh torožom w Barlinje mu-
hladač ras wjeczor mału khudu holcžu stejo, tiž wobšlowe
schtrychowanczi pschedawasche. Wjele jich hišcže srošpschedała
njebē, ale s wulkej sczerpliwoscju pschezo sažo kōždemu, tiž nimo
džēsche, te schtrychowanczi poslicžesche. A telko džēsche nimo,
so njełupowachu! Duž stupich k tej małej a wobhonjach šo:
„Ty drje hišcže wjele pschedała njejšy?“ Wona tschafesche
s hłowu a srudna na mnje hladašche. „Kač rēfash?“ „Greta.“
„Masch hišcže starscheju?“ „Nē, macž je morma a nan šo
wo naš ženje postarał njeje.“ „Wola toho dha šy?“ „Wola
jeneje stareje žony. Ta pač je dušchna pschecziwo mi.“ „Ale
njebojisch šo ty, hdyž tu tašle wjeczor šama stejisch?“ Duž sa-
blyšcžischtej šo jejnej woczi a to blēde džēsčowe woblicžo šo
rosjafni: „Ach nē, Wōh tōn Anjes je tola pschi mni, duž šo
bojecž njetriebam.“ Ša wotkupich jej pakčizł a džēch dale. Ale
šabyła tu mału holcžu njejšym s tej tač mōžnej wēru do
Boha.

Maš psched šwojimi džēcziwo wo lubosčzi pschecziwo bratram
rēčach a na to šlowo dopcmnich: „Schtož šče wy činili jenemu
mjes tymi najmjejšchimi mojimi bratrami, to šče wy mi činili.“
Pschi tym jim prajach, so dyrbja w kōždym njesbožownym,
khudym čłowjeku šwojeho Šbōžnika widžecž, so dyrbja pomhacž,
hdžezłuli mōža, pschetož šchtož khudemu dobrego činimy, to
činimy šwojemu Šbōžnikaj.

Wōrshy po tym na šymnym našymškim dnju psches jenu kuku
džēch. Tam našdala dweju hōłzow widžach. Šdyž bliže pschi-
džēch, bē tōn jedyn mały, rostorhanu draštu woblecženy a se šymu
dyrkotazy hōlcžk, kotrehož kholowny mējachy wjazhy džērow hacž
drašty, a tōn drugi bē jedyn s mojich schulerjow, tiž šo runje
šwoje kholowczi suwasche.

„Alle Santo“, džach ja k njemu, „šchto dha tu ty činisch?“
Duž dowērnje na mnje pohlada a džēsche: „Tutōn šbōžnik tam
nima žanych kholowow, a ja mam domach hišcže dwoje druhe.“
Ša temu hōlcžkej nētko rofestajach, so jeho kholowny jeho njejšy,
ale jeho starscheju, a so tehodla s nimi čžinicž njemōže, šchtož
čže. Ša pač šebi khudeho džēsčowe bydło a mjeno napišach
a my šmy potom šwēru ša nowe kholowny hromadžili. Mały
Šant šwēru šwoje kroschki lutowasche, doniž došč hromadže
njemējachmy.

Tajke šu džēczi. Masch Šbōžnik je je šnač, a tehodla wōn
rjekny: „Šeli šo šo njewobrocžicže a njebudžecže kač džēczi, dha
do njebjeskeho krałstwa njepšchiūdžecže.“

Dele, dele!

Pucž Khryštusowny dele dže;
A ty chžesč k wykōfosczi? —
Šso wšdawaj wšcheje hordosčže,
Wōž njedaj nadutosčzi.

Chžesč s Khryštusom ty k njebjy hičž,
Dha dyrbišch tōn pucž nastupicž,
Kiž prjedy wjedže dele.

Tež wōn je pschischot dele k nam,
Šso ša naš ponižowal,
Šo dowjedł naš by k raju tam,
Kiž nam je pschihotowal.
Š nim prjedy dele do doła,
Šdžez bydli šchiz a njeħoda,
Tōn pucž cže k njebjy wjedže.

Duž dele, horde myšle wšchē,
Pecž, wšchitko nabuwanje!
Dycž ponižny, kač Šbōžnik bē,
Se rjeišche šwoblekanje.
Wōj woczi, dele složtej šo,
Wōh stejy hordym nopschecžo,
Ša ponižnych ma hnadu.

Tež dele tudy s rufomaj,
Šdžez khudži bratšja steja;
Šich šchew, jim s nushy wupomhaj,
Njech s tobu k njebjy džeja.
Šaj, dele, moja wutroba,
Dha Šbōžnik w tebi bydło ma;
[Kač dym čžesč šwēta šandže.

Tež dele junu s tobu dže,
Ty moje čžeko čžafne;
Šow s procha šy a wot pjeršcže,
Tam budžesč junu krosne.

[Duž pšchey šej dele do rowo,
Wšchal s njeħo, hdyž Wōh hnadu da,
Ty pōndžesč k njebjy horje!

K. A. Fiedler.

Marja.

Wješna stawišna, špišana wot W.

(6. pokračowanje.)

[W tym šamym čžafu bēšchey tež Marja a Šilžicžka šamej,
Marja njemōžesche na dalsche wotštokowacž, s tej holzu šprawnje
porēcžecž. Šižom dawno bē škadnosčž k temu phtala, tola ženje
prawu pschicžinu njemēła, jej tu wēž tač do wocžow prajicž.

„Šilžicžka“, šapocža nētk Marja, „praj ras, hdže jenož Ty
won myšlišch s Khryšču?“ — Šilžicžka płakasche. — „Womyšł
šebi, kač se šwojej macžerju a se šwojej šotru šakhadža“, prajesche
Marja dale, „wōn s Tobu prōschł hinač šakhadžecž njebudže, wōn
je bjesbōžny čłowjek.“

„Ša tež šebi jeho bracž njecham“, šnapschecžimi Šilžicžka.

Marja se špodžiwanjom na nju pohlada. „Ty šej jeho bracž
njechasch? Tač Ty pač dženska njejšy rēčala, a Khryšča dyrbi
wēšcže myšlicž, so chžesč šebi jeho bracž.“

„Šaj, dokelž mi pschezo tač šrach čžini: hdyž jeho njewōjmu,
čže naju wobeju škōnzowacž“, štonasche Šilžicžka.

Marja nētk wjedžesche, na čžim bēšche a mōžesche šebi wšchitko
myšlicž. Šilžicžka bē s lchkej myšlu šo s Khryšču šaschmatała,
a nētk bu jej šyššno. Wona njebē ženje hinač myšlika, hacž so
budže burowa na Wētnarjež dworje, njebē pač wopomniła, kač šo
k temu jeje čžinjenje s Khryšču hodžesche, a nētk budžishe rad
wot njeho wotškocžila, tola tōn bē pschellepany došč. Ale psche-
llepanosčž njedobaha a macžerne žohnowanje a druhe pobožne
modlitwy šu mōžnišche hacž čžertowa lešnosčž; Šilžbjeta dyrbi byčž
wumōžena, hišcže w prawym čžafu.

Ma druhe ranje džēsche Marja k Wētnarjež čžecže, s nej wo
Šilžicžny radu škladowacž. Wēšche rjany džēn, škōncžlo jašne na
bēknyh ščchach ležesche a čžerwjenojty šur kudžerjesche šo k mōdre-
mu njebjy. Wētnarjež dwōr bē po kōnz wšy, wulki hat ležesche psched
nim, a małe hōrki, s wišchnjemi wobšadžane, wobdawachu na
jenym boku hat. Wētnarjež čžeta tu dušchnje bydli, pomyšli šebi
Marja, s jeje wofna bē tač lubošny wuhlad, wišchnjowe šchtomny
s čžēnkimi bēknymi hačžkami šu štoro k napohladanju, jačo byčhu
lcžēte; kač rjenje dyrbi jow tola w nalēcžu byčž! Tola nimo
rjaneho wuhlada a nimo nahladneho dwora njeje wona šbožowna,
jednota a mēr w domje njeje, — ale jednota a mēr je tola w jeje

wutrobje, pschistaji potroschtowajo, wona nima drje wjele wješela wofoło ƚo, ale wona ma wješele we wutrobje, pschetož:

Derje je temu, kiž móže prajicž:
Mi pomha tón Bóh Šafuba,
Hdyž móže nadžiju na njeho stajicž
A spusčcža ƚo na Šesufa.
Šchtóž tajkoh' Anjesa pomoz ma,
Tón dobru radu namafa,
Haleluja, haleluja.

A teho Anjesa ty tež pschezo t pomozu sméjesh, pomyšli Maria dale, a ƚaž ƚo cži tež póndže, we wutrobje tola budžesh sbóžna a wješela, twoja wutroba budže wschať pschezo ƚylnišcha a troscht- nišcha we ƚwojej wěrje.

Sato Maria psches dwór džěšche, bě Gandrij w bróžni a mjetasche mlóžlam ƚnopy na huno, wón ƚo pschi licženju samyli a cži mužoju dyrbjachu jeho hagle sažo na prawu cžěr pschinješcž. Wona t twojej maczeri dže a budže cže wobstoržecž, ƚebi wón myšlesche; budžišche ƚo dobra škladnošcž potajafa, mohł jej dobre ƚłowo dacž, ale něł taf nuts hieč ƚo cži tola njecha.

Bětnarjowa bě tež Mariju widžala psches dwór pschińcž a ƚebi myšliła: wona pschińdže twojeho Gandrija wobstoržicž; pschetož tež wona bě hižom rano wo wčerawječornej swadže mlodeho luda ƚyšchała. — Šchto dyrbjeshche t Mariji prajicž, wona dyrbjeshche jej prawo dacž: Gandrij lubowasche lóšchtne waschnje a ta směrna holza bě jemu cžern we wóczlu; — jo bě ƚebi něšchto lěpsche pschedewsał, chžyšche hišcže samjelcžecž, tón Anjes dyrbjeshche ƚo wschitkemu prjedy w potajnym radžicž dacž.

Maria pschińdže se ƚwojimi sbóžnymi a wješełymi myšlemi a njewjedžeshche ničo wo wobstorženju. Wona tež se ƚwojej wězu hnydom t durjemi nuts njepadny, ale pošunny ƚo t cžecze a rěcžeshche wo wjedrje a wo ludželi, a potom hagle prajeshche: „Ša chžyła tež wo Šilžicžy t Wami porěcžecž“, — a wupowjeda žyłu wěz.

Cžeta šdychowasche a wobej ƚebi pschemyšlowaschtej, šchto by ƚo cžinicž hodžilo. „Wo mojej myšli dyrbjala wona t Masuliz ƚušobstwa“, prajeshche Maria, „wona dyrbjala jom t Wam do domu, hdyž tež ƚušcha, dha by ta wěz tónž mēla, a Šhryšcha by wjedžal, na cžim je.“

„Taf by najlěpje bylo“, prajeshche Bětnarjowa, „a Gandrij njedawno spomni, jo chžyl hišcže lěto něhdže sa šchošarja pscheshcž; hdyž ƚo wustup t domu hišcže lěpje hodži, dha móže wona nasche džěcžo bycž, hacž ƚebi ju wón wosmjje.“ A potom pschistaji cžeta wješele, „hdyž je Gandrij woženjeny, a mój na wumjeńt cžehnjemoj, potom ƚym hižom t nanom wucžinila, jo Ty t namaj pocžehnjesh a naju džěcžo budžesh, doniž Cži luby Bóh druge měštw njepšhipokafa, ƚamo ƚo rošymi, jeli t namaj rady pschińdžesh.“

„Rady?“ prasheshche ƚo Maria pošmēwajo, „ja ƚo jeno boju, t teho ničo njebudže, dokelž by sa mnje pschējara dobre bylo.“

„Se dha ƚo Cži hižom hubjenje na ƚwěcže šchło?“ prasheshche ƚo cžeta, a počoži džělbjerjo ƚwoju ruku na holcžžhne cžoko.

„Pschējara derje ƚo ni njeje šchło“, pokračowasche Maria, „ƚym tola ƚyrota, a njewēm, hacž mje ludžo lubo maju, a ƚym pschezo taf wot jeneho t druhemu cžahala; ale njeje ƚo mi tež pschējara šlě šchło, a mam ƚo temu Anjesej došcž džatowacž. A cžeta“, pschistaji ƚmējo, „njebudžišche ƚo hižom wjele blašnjam taf šeschło, dha bych ƚebi myšliła, mi je hišcže wošebne šbožo šchowane, taf psches mēru wješela ƚym husto we wutrobje.“

W tym wotomiku Gandrij nuts pschińdže, wón ras „Bombaj Bóh!“ njepraji, džěšche prošcže t maczeri a praji: „Ša chžu ƚo jeno wušnacž, jo ƚym pschi šadnym wotnjeshču wschitko ƚyšchał, ale sa šchošarja njepóndu, a Šilžbjeta njekmē do domu, ja ƚebi ju wěcže njebjeru a njecham wo tym wschitkim wjazy ƚyšchecž.“

Maria bě wscha nastrožana t wotnu štipika, pschetož Gandrij mějeshche taf cžmowny pohlad a bě w taf nahlym hibanju, jo mēnjeshche, wón budže ƚo t maczerju jara wadžicž.

„Gandrijo“, rjekny tale, „Ty ƚy jara nahly, tajke chže bycž w dobrym mērje rospomnjene.“

„Šaj, macži“, wón šnapšchecžiwu, a t druhim hloškom: „ja chžu bycž šcžerpnny jako jehnyo, ale pschi tym wostanje, Šilžbjeta ženje moja žona njebudže, a wo wumjeńtu žana rěcž njeje, hdyž ƚo ras woženju, wostanjetaj Wój w domje a moja žona je Waju džěcžo, ƚaž jo ja ƚym.“

Macž hišcže něotre smērowaze ƚłowa prajeshche, wona myšlesche: Wón je ƚyšchał, jo Maria t namaj dyrbi, a jo njecha, tehdla wo wumjeńtu rěcži. Maria ƚebi runje taf myšlesche a praji t šhwatkom cžecze božemje. Wona chžyšche rucže nimo Gandrija, tón pať jejnu ruku šapschija a ju něotre wotomiki podžerža, wón chžyšche, jo by horje pohladnyła, ale w njeměrje a bojoseži njebě jo wona cžinila, wón ju dyrbjeshche spusčcžicž.

„Wboha holza“, prajeshche macžer, „wona bě taf wješela, jo móžeshche t namaj na wumjeńt, Ty mohł jej tu radosč popšchecž.“

„Ša Mariji to njepošchecž?“ prajeshche wón, a bēžeshche sa nej, ale wona bě hižom t dwora a t bolostnej wutrobu ƚo sažo wrócži, tola niz t ƚwojej maczeri; wěrnoscž, ƚaf poprawom wo Mariji myšlesche, jej tola powjedžicž njemóžeshche, dokelž hišcže ƚam njewjedžeshche, ƚaf jemu w myšlach bě.

(Pschichodnje ščoncženje.)

Wschelake t bliska a t daloka.

* Anjes šarar Wjazka w Hornym Wuješdže ƚo na Michala na wotpočžint poda. Wón je ƚo narodžil 1855 w Barče jako ƚyn šajesa šantora Wjazki w Barče. Šswoje duchownstwo je wón nastupil w lěcže 1880 jako šaplan w Kluschu. W lěcže 1882 bu sa šararja w Hornym Wuješdže wušwoleny jako našlědnik njeboh šajesa šararja Šalicha, šotryž ƚo jako duchownny na Michalsku žyrkej do Budyšchina pschegndli. Wot lěta 1882 je wón — 33 lět — t boharym žohnowanjom jako duchowpastyr we ƚwojej Hornjo-Wuješdžanski wošadže škuffowal. Ša jeho našlědnika je ƚo wušwolil šajes šarar Šichigan w Šuczinje. Duž ƚo bohuzel sažo šarške měštno w Šuczinje wupróšni, na šotrež budže ƚo t cžěžka našlědnik namafacž, dokelž žanych šerbškich šandidatow duchownstwa nimamy. Šupošste šarške měštno je hižom wupróšnjene. A hdyž do pschichoda hladamy, budže potřeba na šerbškich duchownych sa nasche šerbške wošady hišcže roscž, a to prashenje nam nětko hižom wutrobu jima: „Budže tež w pschichodže móžno, wschitke šerbške wošady je šerbškimi duchownymi šastaracž?“

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola šajesow duchownych, ale je tež we wschěch pschewawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcžlěta płacži wón 40 pj., jenotliwe cžiška ƚo sa 4 pj. pschewawaju.